

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2025, č. j. MV-110943-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 4. 2025, č. j. OAM-29433-18/DP-2024. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o

prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) za účelem ostatní/jiné podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt účastníka řízení na území není v zájmu ČR.

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí především uvedla, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je bez důvodných pochybností zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce bylo shledání tzv. jiné závažné překážky v jeho pobytu na území, za kterou správní orgán I. stupně považoval skutečnosti vyplývající z pobytové a studijní historie na území. Nic z odůvodnění napadeného rozhodnutí nenásvědčuje tomu, že by správní orgán I. stupně podřadil zjištěný skutkový stav pod první ze skutkových podstat uvedených v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Opravným rozhodnutím ze dne 6. 6. 2025, č. j. OAM-29433-20/DP-2024, správní orgán I. stupně navíc opravil výrok tak, že je „zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“.
3. Žalovaná se shodla s posouzením správního orgánu I. stupně, pokud jde o aplikaci tzv. jiné závažné překážky v pobytu na území. Jinou závažnou překážku pobytu účastníka na území spatřoval správní orgán I. stupně v jeho dosavadním „bezcílném“ vzdělávání formou jazykových kurzů, kterými účastník řízení zjevně nesměruje k původně vytyčenému cíli při vstupu na území, tj. studiu vysoké školy.
4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že jiná závažná překážka je neurčitým právním pojmem, který za účelem správné aplikace předpokládá ze strany správního orgánu správní uvážení, odkázala na rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, v němž se Nejvyšší správní soud obecně zabýval aplikací zákonných ustanovení obsahující neurčité právní pojmy. Z tohoto rozsudku vyplývá, že správní orgány nejsou povinny obecně definovat pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, nýbrž pouze zhodnotit, zda konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu lze pod tento pojem subsumovat. Úkolem a povinností správního orgánu I. stupně tedy je, aby daný neurčitý právní pojem vymezil ve svém rozhodnutí v návaznosti na okolnosti projednávaného případu a řádně odůvodnil jeho naplnění. Správní orgán I. stupně se zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu účastníka řízení na území.
5. Žalovaná v této souvislosti odkázala na ustálenou judikaturu správních soudů, kdy z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že „zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 82/2011-81 ze dne 27. 12. 2011).“ Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po niž jí byl vstup a pobyt povolen. Posouzení účelu pobytu, jeho naplňování a rovněž jeho akceptace v rámci diskreční pravomoci ČR je tedy zásadní pro posouzení každého případu. Jistě je pravdou, že pokud jde o zákonem přímo definované účely pobytu, jako je např. studium, zaměstnání nebo sloučení rodiny, je diskrece správních orgánů omezena zákonem definovanými podmínkami. Jinak je to ovšem podle názoru žalované u tzv. „zbytkového“ účelu pobytu,

tj. ostatní/jiné. V něm se naopak diskrece správních orgánů projevuje relativně širokým způsobem.

6. K diskreční pravomoci ČR lze odkázat např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2024, č. j. I. ÚS 996/24, v němž Ústavní soud uvedl: *„Platná právní úprava je tedy postavena na tom, že poskytnutí souhlasu s pobytem cizince na území je výkonem diskreční moci státu, naproti tomu není dáno právo cizince na pobyt na území, resp. na povolení k pobytu.... Namítají-li stěžovatelky, že správními orgány zkoumané podmínky nejsou v zákoně výslovně obsaženy, také tato jejich námitka byla vypořádána tím, že na udělení dlouhodobého víza není právní nárok a je věcí diskreční pravomoci České republiky, resp. jejích orgánů a jejich správní praxe, komu a za jakých podmínek (ve vztahu k posouzení, zda daný účel je tím, který vyžaduje pobyt na území delší než tři měsíce) dlouhodobé vízum udělí. Tento závěr je zcela souladný se shora popsanou judikaturou Ústavního soudu.“* V rozsudcích ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 115/2024-32, a usnesení ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 260/2024-27 se pak Nejvyšší správní soud vyjadřoval k diskreční pravomoci ohledně jazykových kurzů anglického jazyka.
7. Studium či jiné vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, samy o sobě nejsou samoučelnou aktivitou cizince na území, ale mají směřovat ke svému naplnění, tj. formálně ke složení závěrečné zkoušky a získání příslušného titulu či osvědčení o absolvování, materiálně pak k získání příslušné odbornosti a kvalifikace, která má studentovi umožnit výkon určitého povolání. Aby mohl být pobyt cizince za účelem studia či jiných vzdělávacích aktivit na území prodloužen, musí rovněž činit dostatečný pokrok v příslušném vzdělávání. Specifickou kategorií vzdělávání jsou pak různé jazykové kurzy. K jazykovým kurzům obecně je třeba uvést, že zákon je zmiňuje pouze v § 64 písm. b), kdy účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou je považována za studium, a tedy za zákonem předpokládaný účel pobytu. Jde ovšem o určitou specifickou kategorii studentského účelu. Pobyt za tímto konkrétním účelem ovšem zákonodárce explicitně omezil, resp. mu stanovil určité mantinely, když jazykovou přípravu omezil jednak na přípravu na studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole [viz § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců], tedy svázal ji s konkrétně definovaným cílem, a tuto přípravu na studium na vysoké škole pak omezil i časově, a to v § 44a odst. 2 písm. a) zákona, jímž umožnil prodloužit dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia z důvodu pokračování v takové přípravě jen jednou. Pokud jde o tzv. „obyčejné“ kurzy cizího jazyka, které nejsou studiem ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, k nim se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud s tím, že takový kurz cizího jazyka není bez dalšího akceptovatelným účelem pobytu na území, resp. nelze jej bez dalšího považovat za účel „vyžadující pobyt na území“. Pokud pak jde o kurzy českého jazyka, u těch je situace poněkud odlišná, ovšem i u těchto kurzů platí, že je možné zhodnotit jejich povahu, náplň, časovou dotaci apod. Podle názoru žalované totiž ne nutně každý kurz českého jazyka, byť je spojen s osvojováním si úředního jazyka ČR, musí nutně vést k vydání pobytového oprávnění. Současně platí, že není důvodné a v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali cizinci opakovaně a samoučelně jen na základě jazykového kurzu českého jazyka bez jakéhokoli časového omezení a cíle. Pokud takové zjištění z podkladů konkrétního případu vyplyne, je možné shledat tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území právě ve zjevném opakovaném a bezcílném absolvování jazykových kurzů, a to bez ohledu na to, zda jde o kurz cizího jazyka nebo o kurz jazyka českého.

8. Účastník přicestoval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu, kdy měl absolvovat přípravný jazykový kurz organizovaný Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy, poté požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, tj. vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců a v rámci pobytu a studia na Lingua Sandy s. r. o. studoval český jazyk. Ke stávající žádosti pak doložil opětovně jako doklad potvrzující účel pobytu na území potvrzení o přijetí na Lingua Sandy s. r. o., kde se hodlá opět věnovat ročnímu kurzu českého a anglického jazyka v období od 1. 9. 2024 do 31. 8. 2025. Z těchto skutkových zjištění dle žalované vyplývá, že pro účastníka řízení je vzdělávání v různých jazykových kurzech pouze vedlejším produktem, který mu má umožnit „bezproblémový“ pobyt na území. Žalovaná proto uzavřela, že nevidí důvod, proč by účastníkovi řízení mělo být umožněno, aby na území nadále pobýval opět za účelem účasti v jazykovém kurzu, který jednak není jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a navíc za situace, kdy účastník řízení jazykovou přípravu, kterou mohl využít k přípravě ke studiu na vysoké škole již dvakrát absolvoval a kdy navíc z jeho jednání ani nevyplývá, že by k takovému cíli směřoval.
9. Žalovaná v této souvislosti odkazovala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 19 A 17/2025-35, v němž soud posuzoval obdobný případ.
10. Žalovaná závěrem konstatovala, že správní orgán I. stupně též před vydáním rozhodnutí posoudil přiměřenost negativního rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Posuzoval, zda zamítnutí žádosti nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka, přičemž dospěl k názoru, že tomu tak nebude. Žalovaná se s tímto názorem ztotožnila, účastník v průběhu řízení (a to ani v řízení odvolacím) neuvedl skutečnosti, které by svědčily o opaku. Účastník řízení na území pobývá od roku 2022, značnou část svého dosavadního života tedy strávil v zemi původu. Neprodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území nedochází ani k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož účastníku řízení není tímto postupem znemožněno do budoucna na území pobývat. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71: *„Zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* Mimo to právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území. Takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud v usnesení ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04: *„Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“*

II. Žaloba

11. Žalovaná své zamítnutí prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní staví na tom, že je naplněn neurčitý právní pojem u žalobce v podobě jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Přestože žalovaná k tomuto neurčitému právnímu pojmu zmiňuje judikaturu zdůrazňující nutnost nejprve pojem vymezit a potom definovat, které konkrétní skutkové okolnosti konkrétního případu pod tento pojem patří

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69), žalovaná takové vymezení neučinila. V napadeném rozhodnutí nejsou dostatečně vymezeny skutkové okolnosti, které mají odůvodňovat naplnění neurčitého právního pojmu jiné závažné překážky pobytu cizince na území.

12. Dle judikatury je obvykle pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území naplněn tím, že cizinec neplnil v minulosti povolený účel pobytu. Žalobce však po celou dobu účel pobytu plnil. A pokud ho chtěl či chce změnit, postupuje v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Takto například v minulosti požádal o vydání zaměstnanecké karty.
13. Žalovaná zjevně spekuluje nad potřebností pobytového oprávnění žalobce. Tyto spekulace žalované jsou postaveny obecně na případech, kdy cizinec často mění účel pobytu, nebo neplní účel pobytu. Žalovaná zmiňuje bezcílné vzdělávání formou jazykových kurzů ze strany žalobce či to, že žalobce nesměruje k původně vytyčenému cíli při vstupu na území, tj. studiu vysoké školy. Žalovaná zmiňuje i to, že jazykovou a odbornou přípravu ke studiu na vysoké škole lze podle zákona o pobytu cizinců prodloužit pouze jednou. Žalovaná uvažuje nad cílem pobytu žalobce. Žalovaná zmiňuje, že účel musí vyžadovat pobyt na území.
14. Žalobce nesouhlasí s tím, že by tyto úvahy naplňovaly pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Žalobce zdůrazňuje, že účel pobytu po celou dobu řádně plní, má řádnou docházku ve vyučování. Obvykle je zamítacím důvodem neplnění účelu pobytu, například v podobě absencí ve vyučování, opakování studia pro absence či nepracování při zaměstnanecké kartě či nepodnikání při dlouhodobém pobytu za účelem podnikání. U žalobce žádný takový důvod dán není.
15. Pokud žalobce své činnosti opakuje a žádá pro ten účel prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, činí tak v souladu se zákonem. Žalobce nedělá nic v rozporu s právem. Žalobce se o plnění účelu pobytu snaží a chová se tak, aby své povinnosti plnil. Pokud studuje, a to ať už ve formě přípravy na studium na vysoké školy, či ve formě jazykových kurzů, tak skutečně studuje, na vyučování dochází a aktivně se ho účastní. Pokud mu studium nejde tak, jak by si představovala žalovaná, případně pokud se žalované nelíbí, jakým způsobem žalobce vede svůj život v ČR z hlediska účelu pobytu, není to důvod pro ukončení či neprodloužení pobytového oprávnění.
16. Pokud žalovaná uvádí jako argument zákaz prodloužení pobytového oprávnění za účelem jazykové a odborné přípravy ke studiu na vysoké škole více než jednou, jedná se o zákaz, který je jasně stanoven zákonem o pobytu cizinců, a to konkrétně v ustanovení § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pro účel ostatní takový zákaz zákon o pobytu cizinců neobsahuje. A žalovaná nemůže tento zákaz svévolně rozšiřovat ve svých úvahách jako důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní. Pokud by zákonodárce takový zákaz nastavit chtěl, musel by ho včlenit do zákona. Pokud takový zákaz v zákoně není, nelze takový zákaz dovozovat.
17. Úvahy žalované o tom, zda pro něj konkrétní kurz bude dostatečný či účelný z pohledu jeho budoucnosti, žalobce považuje za irelevantní. I tesař má v dnešním svobodném světě plnou volnost vybrat si, zda bude tesařem, či nezaměstnaným, či lékařem. Pokud se tesař rozhodne, že raději nebude dělat nic, je to škoda, ale není to důvod ho za to penalizovat.

18. Rozhodnutí žalované lze číst tak, že žalovaná požaduje, aby účel pobytu žalobce byl spjat s ČR a dosahoval určité vyšší intenzity a kvality. To podle žalované u žalobce patrně naplněno není. Žalobce tento požadavek ze zákona o pobytu cizinců nedovozuje, tento názorový proud považuje za překonaný, odkázala na stanovisko a názory předkládajícího senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38. I přes určité odlišnosti obou případů jsou názorové ideje rozšířeného senátu relevantní a zjevně míří proti úvahám žalované. Nejvyšší správní soud zdůraznil: „*To, že by souvislost účelu pobytu delšího 3 měsíců s územím ČR měla vykazovat určitou vyšší kvalitu (hájitelnost, zdůvodnitelnost, intenzitu, těsnost či serióznost), ze zákona jednoduše vyčíst nelze. Žadatel nemá šanci zjistit, že ve své žádosti musí pro účely splnění požadavku uvedeného v § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dokládat také zvláště silnou spjatost tvrzeného účelu pobytu s územím ČR, tedy předeštlí, proč ho nelze dosáhnout mimo ně buď vůbec, nebo jen se značnými obtížemi.*“
19. Žalobce dále namítal, že pokud měla žalovaná možnost vyložit neurčitý právní pojem různými způsoby, měla použít výklad *in dubio pro mitius*, tedy příznivější pro žalobce (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2011, č. j. 10 A 168/2010-29).
20. Žalobce konečně namítal, že nebyl proveden jeho účastnický výslech, aby si žalovaná ověřila skutkové okolnosti na straně žalobce.

III. Vyjádření žalované

21. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
22. Pokud jde o odkaz žalobce na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, žalobce se snaží vytvořit dojem, že názory uvedené v dřívějších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu k otázce jazykových kurzů anglického jazyka a provázanosti s územím ČR (viz rozsudky ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, a ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 115/2024-32, a usnesení ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 260/2024-27) jsou překonané. Je však třeba připomenout, že žalobcem zmíněné usnesení vyjadřuje „pouze“ názor druhého senátu Nejvyššího správního soudu, který danou věc předložil k rozhodnutí senátu rozšířenému, který ale o věci dosud nerozhodl. Dosavadní judikaturu tak nelze považovat za překonanou. Nadto je třeba poznamenat, že i kdyby se nakonec uplatnil názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, nemění to nic na podstatě nyní projednávaného případu, neboť právě v tomto případě byla uplatněna diskrece při výkladu neurčitého právního pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území, na kterou druhý senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, v zásadě odkazuje, když se neztotožnil s tím, že by na problematiku kurzů anglického jazyka bylo možné bez dalšího aplikovat § 56 odst. 1 písm. l) v návaznosti na § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ale nebyl případ žalobce.

IV. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

24. Soud rozhodl ve věci bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem žalobce i žalovaná souhlasili.
25. Nejprve je třeba poznamenat, že obdobné případy správní soudy již v minulosti řešily (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2025, č. j. 21 A 20/2025-33, ze dne 1. 12. 2025, č. j. 19 A 53/2025-43, či ze dne 26. 1. 2026, č. j. 19 A 1/2026-35). Kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 21 A 20/2025-33 pak zamítl Nejvyšší správní soud nedávným rozsudkem ze dne 2. 2. 2026, č. j. 5 Azs 194/2025-33. Zdejší soud nevidí důvod se od závěrů vyslovených v citovaných rozsudcích odchýlit.
26. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.“*
27. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*
28. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2 za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
29. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
30. Žalobce namítá, že je po něm vyžadováno něco, co zákon o pobytu cizinců nepředpokládá. Nutno zdůraznit, že žalobci nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalovaná absolvování dalšího kurzu shledala jako bezúčelné a že nevede k naplnění primárního účelu povolení k dlouhodobému pobytu - zahájení studia na vysoké škole. Žalobci tedy byla zamítnuta žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu existence jiné závažné překážky spočívající v naprosto zjevném nedosahování pokroku ve studiu.
31. Nejvyšší správní soud k pojmu jiné závažné překážky pobytu cizince na území v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, mimo jiné uvedl: *„V daném případě se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003-53, dostupný na www.nssoud.cz).“* V rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27, kasační soud konstatoval: *„Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv.“*

Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j.: 9 As 80/2011-69).“

32. Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nepustí na vlastní území, a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po niž jí byl vstup a pobyt povolen.
33. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že: *„zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7As 82/2011-81).“* Také v případě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní/jiné, musí cizinec plnit během svého pobytu na území účel, pro který mu bylo toto povolení k pobytu uděleno. Dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné musí mít pokaždé určitý účel, který z nějakého důvodu nelze podřadit pod účel dlouhodobého pobytu, který je zákonem o pobytu cizinců specificky upraven.
34. Soud považuje za správné východisko žalované, že při posuzování žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zbytkové kategorie ostatní/jiné, má širší diskreční oprávnění, kdy může zohlednit celkovou pobytovou historii žadatele a jaký význam má pro žadatele činnost, kterou hodlá na území provozovat. Na rozdíl od některých jiných účelů pobytu vypočtených v zákoně o pobytu cizinců nárokovost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ nevyplývá ani z evropského práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-42, bod 29 a tam citovanou judikaturu a ustanovení).
35. Zároveň soud souhlasí s žalovanou i v závěru, že i když žalobce nežádá o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale za účelem ostatní/jiné, lze požadavky na plnění účelu pobytu při dlouhodobém pobytu za účelem studia přiměřeně vztáhnout i na případy, kdy cizinec žádá o udělení povolení k pobytu za účelem ostatní - vzdělávací aktivity. Rozdílem mezi těmito účely pobytu je, že studium žalobce na jazykové škole nelze podřadit pod studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců, a tudíž žalobce nemůže žádat o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že by správní orgány nemohly zohlednit, že dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v případě pobytu za účelem studia na území lze z důvodu jazykové přípravy v souladu s § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců prodloužit jen jednou. Správní orgány neuvedly, že prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní je „zakázáno“ analogickou aplikací citovaného ustanovení, ale použily tento argument při současném posouzení dalších individuálně zjištěných skutečností na straně žalobce k přijetí závěru, zda je naplněno ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Takovou úvahu soud shledává zcela relevantní.
36. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, uzavřel, že *„časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho dlouhodobého pobytu (zde povoleného za účelem studia podle § 42d zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky)*

není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné.“ Dle názoru soudu lze závěry uvedeného rozsudku přiměřeně aplikovat i na případ cizince, který o dlouhodobý pobyt žádá za účelem určitých vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců. Časté střídání vzdělávacích aktivit vyžadujících jen malou časovou a intelektuální investici cizince tedy může být také vážným signálem, že účel jeho dlouhodobého pobytu (zde za účelem vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců), není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro jiné účely.

37. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, správní orgány popsaly pobytovou historii žalobce a jasně zdůvodnily, proč mají za to, že naplňuje pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
38. Žalobce na území ČR vstoupil na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (s platností od 2. 1. 2023 do 31. 8. 2023), navštěvoval přípravný kurz jazyka českého organizovaný veřejnou vysokou školou, nesplnil však všechny podmínky k udělení osvědčení o absolvování studijního programu. Žalobce také podal na území žádost o vydání zaměstnanecké karty pro výkon práce na pracovní pozici prodáváči smíšeného zboží, kterou později vzal zpět. Následně pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné s platností do 31. 8. 2024 (kurz jazyka českého a anglického Lingua Sandy s. r. o. s časovou dotací 20 hodin týdně, v roce 2023/2024). Dne 8. 8. 2024 podal žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení opět z důvodu studia intenzivního kurzu anglického a českého jazyka poskytovaného Lingua Sandy s.r.o., které mělo probíhat od 1. 9. 2024 do 31. 8. 2025.
39. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že pokud plnil dosavadní účely pobytu, má automaticky nárok na dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné za účelem absolvování jakýchkoliv kurzů, na které se zde v budoucnu přihlásí, neboť má právo libovolně měnit své plány. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že dosavadní studijní a vzdělávací aktivity žalobce byly bezúčelné, resp. žalobce žádný smysl, účel a cíl těchto aktivit netvrdí.
40. Žalobce deklaroval svou vůli v ČR studovat na vysoké škole. Za tímto účelem také absolvoval kreditovaný jazykový kurz. Žalobce nevysvětluje a ze správního spisu není zřejmé, z jakého důvodu dosud na studium na vysoké škole nenastoupil. Správní orgán vyšel z předpokladu (a žalobce jej nezpochybňuje), že si ještě chtěl zdokonalit své jazykové znalosti, aby mohl bez problémů studovat na vysoké škole. Proto bylo vyhověno jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné. Žalobce však následně podal žádost o prodloužení tohoto povolení, opět za účelem absolvování dalšího (již třetího) jazykového kurzu.
41. Soud neupírá žalobci právo změnit své plány, ale žalobce nevysvětluje, co je vlastně jeho cílem a co je smyslem absolvování dalších jazykových kurzů. Žalobce ani netvrdí, zda vůbec v současné době hodlá studovat na vysoké škole. V zájmu žalobce přitom bylo předestřít správním orgánům, jaký význam pro něj má absolvování dalšího jazykového kurzu, tuto skutečnost by pak správní orgány hodnotily při posouzení žádosti žalobce (a to jak při zvažování, zda je naplněn pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území, tak při posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života).

42. Žalobce však svá vyjádření směřoval výhradně k tvrzení, že dosud plnil účel pobytu na území, nijak však nevyvrací závěr žalované, že jde o „bezcílné“ vzdělávání formou jazykových kurzů, kterými žalobce zjevně nesměruje k původně vytyčenému cíli deklarovaném při vstupu na území (tj. studiu na vysoké škole). Žalobce žalované ani soudu nepředkládá jakékoli zdůvodnění případné změny svých plánů, není vůbec zřejmé, k čemu směřuje.
43. Pokud se žalobce dovolává usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, uvedené usnesení o postoupení věci rozšířenému senátu na nynější případ žalobce nedopadá; 2. senát Nejvyššího správního soudu se zde táže rozšířeného senátu, zda mohou správní orgány zamítnout žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu „ostatní/jiné“, protože deklarovaný účel pobytu nemá k území České republiky dostatečně intenzivní, těsnou a seriózní vazbu (tvrzený účel pobytu se sice odehrává na území České republiky, avšak nevykazuje zvláště intenzivní vazbu na ni). To ale není případ žalobce. V případě, který byl zmiňovaným usnesením předložen rozšířenému senátu, správní orgány zamítly žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu „ostatní/jiné“, jelikož dospěly k závěru, že studium anglických jazykových kurzů nemá dostatečnou vazbu na Českou republiku a bylo by mnohem účelnější či efektivnější takovéto kurzy podstoupit v zemích, kde je angličtina hlavním úředním jazykem. V případě žalobce není pochyb o tom, že český jazyk je nejefektivnější studovat v České republice. V případě žalobce došlo k neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu vzhledem k tomu, že chování žalobce a další (a další) absolvování jazykových kurzů zjevně nevede k účelu dlouhodobého pobytu, konkrétně zahájení studia na vysoké škole a jímú absolvování.
44. Soud neupírá žalobci možnost být tesařem (ač se na takový kurz nepřihlásil), lékařem (ke studiu medicíny se však také nehlásí), či nezaměstnaným či nedělat vůbec nic (tyto „činnosti“ nicméně nevyžadují jeho pobyt na území ČR). Soud však souhlasí s žalovanou, že postup žalobce vykazuje znaky samoúčelného prodloužování pobytu na území, kdy si snaží udržet pobytové oprávnění pomocí vzdělávacích aktivit, avšak tyto aktivity již nemají za cíl následné studium akreditovaného studijního programu a získání kvalifikace pro výkon budoucího povolání. Účelem těchto vzdělávacích aktivit je zjevně toliko formální naplnění podmínek pro prodloužení platnosti povolení k pobytu, prodloužení jejího povolení k pobytu tak brání jiná závažná překážka podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
45. Lze dodat, že judikatura Nejvyššího správního soudu při posuzování existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území vyžaduje nezbytnost posuzování všech skutkových okolností případu a vyžaduje určitou závažnost jednání cizince (srovnej závěry rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27). Správní orgány uzavřely, že dosavadní studijní a vzdělávací aktivity žalobce byly bezúčelné, žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě neuvádí nic, co by tyto závěry zpochybnilo, když je přesvědčen, že pokud bude plnit deklarovaný účel pobytu, musí být do budoucna vyhověno jeho dalším žádostem o prodloužení pobytu.
46. Není důvodná ani námitka nutnosti aplikace zásady *in dubio pro mitius*. V projednávaném případě nepřicházely v úvahu různé výklady zákona, nejde o nejasnost právní úpravy, ale o výklad neurčitěho právního pojmu. Příklad se odlišuje i od případu řešeného v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2011, č. j. 10 A 168/2010-29, č. 2556/2012 Sb., kde přicházely v úvahu odlišné legální definice pojmu „soustavná příprava na budoucí povolání“.

47. Námitka žalobce, že nebyl proveden jeho výslech, rovněž není důvodná, neboť takový postup není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32, potvrdil, že „...*povinnost provést výslech žalobce zákon neukládá, tedy je správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoliv. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jej není třeba, neboť je na základě spisového materiálu věc posoudit, není takový postup a priori vadou řízení.*“ Zároveň žalobce ani ve své žalobě neuvádí zásadní skutečnosti, které by správním orgánům sdělil v rámci výslechu, pokud by výslech byl proveden. Uvádí-li žalobce, že výslechem měly být ověřeny skutkové okolnosti na straně žalobce, soudu není zřejmé, o jaké okolnosti má jít. Tvrzení žalobce se omezují výlučně na prohlášení, že dosud účel pobytu plnil tím, že do jazykových kurzů reálně docházel, což však není dostačující pro vyhovění jeho žádosti o prodloužení pobytu.
48. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce v žalobě nebrojil proti posouzení přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života, ani nezpochybnil skutková zjištění správních orgánů k této otázce. Soud toliko dodává, že při posouzení přiměřenosti zásahu správní orgány neměly možnost zohlednit, jaký význam pro žalobce absolvování dalších jazykových kurzů vlastně má, když žalobce v tomto směru žádné vysvětlení nepodal.

V. Závěr a náklady řízení

49. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 20. února 2026

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně